

tjenesten. Saadanne Regler have vi allerede i Anordningen af 5te Maj 1847, og det her forelagte Lovforslag tilsigter at udvide og nærmere bestemme disse Regler. Det særlige ved Reglerne er netop dette, at der foreskrives Strafsansvar; hvis det ikke var Tilfældet, saa vilde Reglerne ikke saa nogen Betydning. Det er Strafsansvaret, det kommer an paa. Der er af forskillige ærede Medlemmer henvist til, at Lovforslaget skulde indeholde Bestemmelser, som ere overflødige. Navnlig var det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) inde paa den Betragtning, at man godt kunde undlade her i Loven at optage Regler om, at ingen maa holde paa Overtøser osv. Jeg vil over for dette netop henvise til, at ganske vist er det jo ikke noget, som man kan gaa ud fra, at Folk vil holde paa Overtøser og udsætte sig for Fare for at saa odelagt Heste, Bogn og sig selv, men hvis det sker, navnlig trods Advarsel fra en Jærnbanefunktionær, maa vi have Straffebestemmelser for det. Derfor er dette Forhold ligesom flere andre optaget i Loven igen. Det samme gælder et Forhold, som blev berørt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), det, som staar omtalt i § 5, 2det Stykke: „Det er forbudt uden Statsbanebestyrelsens Samtykke at fore Telegraf- og Telefonledninger o. desl. over eller under Banen“. Det er jo ganske sikkert, at det har ingen Ret til at gøre; naar Statsbanerne eje selve Baneterrainet, er det klart, at ingen kan gaa over eller under Banen med saadanne Anlæg uden først at have Samtykke dertil. Men naar Folk gør det alligevel, ere Statsbanerne ikke stillede saaledes som andre, at de kunne nøjes med at søge at værge sig derimod ved almindelige Midler, ved Henvendelse til Fogeden o. s. v., men man maa kunne gøre kort Proces med de paagældende. Derfor maa vi have den Bestyrelse, her er Tale om, at man altsaa kan drage dem til Ansvar saaledes, at de blive idømte Straf for Overtrædelse af det Forbud, der indeholdes heri. Dette er Betydningen af Lovforslaget, og det er ud fra denne, de enkelte Bestemmelser maa betragtes. Den Paragraf, der jo særlig har vakt Betænktheder her i det høje Ting, er § 3, og det forstaar jeg overordentlig godt. De Regler, som ere givne der, ere jo saaledes, at de nok kunne vække Betænktheder ved første Ojensyn. De angaa de private Overtøser, men netop her gælder det jo i høj Grad om at sikre Banen. Det maa jo erkendes, at efter disse Bestemmelser kommer der til at paahvile vedkommende Grundejere noget Ansvar og ogsaa

ikke saa lidt Ulejlighed ved stadig at paase, at de private Overtøser holdes lukkede, saaledes som de skulle, og det kan jo være slemt nok for den paagældende Grundejer, men man maa dog paa den anden Side huske paa, at disse Bestemmelser jo tilsigte at sikre Banetraffiken. Hvis saadanne Led staa aabne og Følgen deraf bliver, at der kommer Hindringer paa Banen, og at et Tog løber ud af Sporet, eller der sker store Ulykker, er det, der saaledes bliver Følgen af en Forsømmelse fra den paagældendes Side, af overordentlig stor Betydning i Sammenligning med den Ulejlighed, som den paagældende har med at passe paa Leddene. Det er ud fra dette Synspunkt, man altsaa maa se paa Bestemmelserne her, og med Hensyn til dette tænker jeg, naar Sagen, som jeg antager, den gør, gaar til Udvalg, at man ogsaa under Drøftelsen af § 3 kan komme til Enighed. Jeg tror i det hele taget, at de ærede Talere i Dag har set for meget bort fra, at naar Jærnbanetog kommer farende, saa er der ogsaa Tale om Mennesker, der sidde i Togene, og ikke blot om Mennesker, der ere Grundejere langs med Banen, og man maa da her nok saa meget se paa Passagerernes Interesse. Og saa er der een Ting til: Hvis man ikke kan opnaa en vis Sikkerhed med Hensyn til Traffiken paa Banerne, vil det heller ikke være muligt at befare Banerne med særlig hurtigførende Tog. Etspresstog og deslige ere kun mulige, naar vi opnaa Sikkerhed paa Banerne saa vidt menneskeligt muligt. Jeg skal ellers ikke gaa de nærmere Bestemmelser i § 3 igennem. Det kan jeg jo straks indrømme, at det kan godt være, at Ministeriet er kommet noget for langt ud med de Fordringer, det her stiller til Grundejerne, — nu vel, saa kunne vi jo se at trække noget i Land, men det kan paa den anden Side ikke gaa an at vande Ansvaret ud i den Grad, at der i Virkeligheden ikke er Ansvar for noget med Hensyn til Bevogtningen af disse private Overtøser. Med Hensyn til § 12 har der jo næsten været Enighed mellem samtlige ærede Talere om, at man er gaaet for vidt, naar man har sat Maksimum af Bøder til 200 Kr. Jeg skal dog henvise til, at det jo er Domstolene, der skulle idømme Bøderne, og naar man har sat Minimum til 1 Kr., altsaa sat et Minimum omtrent saa lavt som muligt, er Risikoen for, at Domstolene skulle gaa hen og anvende Maksimum, ikke stor. Erfaringen taler for, at Domstolene ere meget tilbøjelige til at holde sig i Nærheden af Minimum. Men paa den anden Side tror jeg, at det vilde være heldigt at have et Maksimum her, som kan anvendes i ganske særlige